

Arrest

**nr. 182 686 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 oktober 2016 aan op Belgisch grondgebied en diende op 9 november 2016 een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.2. Op 30 november 2016 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) om verzoeker terug te nemen.

1.3. De IND weigerde op 7 december 2016 om verzoeker terug te nemen en achtte de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

1.4. Op 12 december 2016 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris de Italiaanse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

1.5. Aangezien de Italiaanse autoriteiten de termijn uit artikel 25.1 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) lieten verstrijken zonder op het terugnameverzoek te antwoorden, werden zij op grond van artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 februari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...) W.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 09.11.2016 een verzoek voor internationale bescherming in in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de betrokkene op 26.05.2015 een beschermingsverzoek richtte tot de Nederlandse instanties. De betrokkene werd gehoord op 09.11.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in februari 2016 verliet. Hij reisde vervolgens naar Soedan, waar hij naar eigen zeggen verbleef tot juni 2016. Van Soedan trok hij naar Libië vanwaar hij op 29.08.2016 met een boot vertrok richting Europa. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië in september 2016. Hij vervolgde meteen zijn weg en na korte verblijven op hem onbekende plaatsen kwam hij naar eigen zeggen op 26.10.2016 aan in België. De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote en hun in maart 2013 geboren zoon verblijven volgens de betrokkene in Eritrea. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene stelde dat een smokkelaar hem naar België bracht en besloot bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, dat aantoont dat hij asiel vroeg in Nederland op een ogenblik dat hij volgens zijn eigen verklaringen in Eritrea was. De betrokkene ontkende dat hij ooit in Nederland was en stelde dat het resultaat niet uit zijn vingerafdrukken kon volgen. De Nederlandse instanties deelden op 07.12.2016 mee dat Nederland op 05.06.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 een verzoek voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene richtte aan Italië, dat op 06.08.2015 bij ontstentenis van antwoord en met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werd. Vanwege het met onbekende bestemming verdwijnen van de betrokkene in

Nederland werd gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen. Tijdens een bijkomend gehoor dd. 13.01.2017 uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen opvang zal krijgen. Op 12.12.2016 werd Italië met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 gevraagd de verantwoordelijkheid op te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij in Italië geen opvang kreeg of zal krijgen. Wat deze opmerking betreft merken we op dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". We merken verder op dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij in de onmogelijkheid verkeerde een verzoek voor internationale bescherming te richten tot de bevoegde Italiaanse instanties. Het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een beschermingsverzoek gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. We wensen te wijzen op

het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland tijdens van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd recent onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Recente bronnen zijn het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe") -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport leert dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30). Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten moet worden opgemerkt dat de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen terzake. Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien gaat het niet over een systemisch falen dat een afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. We wijzen verder op het feit dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het

SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>) Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man wiens gezin in Eritrea verblijft. De betrokkene stelde gezond te zijn en maakte geen gewag van gezondheidsproblemen. De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn derhalve van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties

voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, meer bepaald in het repatriëringscentrum 127bis; Er werd bovendien reeds een datum van repatriëring gepland, nl 23.02.2017 (zie stuk 2) ; Het uiterst dringende karakter van de vordering is bijgevolg wettelijk vermoed, zodat aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Italië, die op 23 februari 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Verzoeker verwijst dienaangaande naar de vaste rechtspraak van de RVV waarin volgende principes worden verduidelijkt:

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking

wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus “forum shopping” te voorkomen.

Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten

schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). “

Derhalve dient te worden nagegaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië

Bijgevolg dient er in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker zal diverse stukken aanbrengen waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Italië wel degelijk zal blootgesteld worden aan praktijken die strijdig zijn met artikel 3 EVRM - Hierbij moet gewezen worden op de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker als asielzoeker, zoals bevestigd in het arrest ‘M.S./ België waarin het EHRM het belang benadrukt om rekening te houden met die specifieke kwetsbaarheid, inherent verbonden aan de hoedanigheid van asielzoeker, gelet op zijn vluchtonderneming en de traumatische ervaringen die hij voorafgaandelijk heeft meegemaakt ;

Het EHRM heeft in haar arrest Tarakhel tegen Zwitserland gepreciseerd dat Staten de plicht hebben de nodige individuele garanties tebekomen dat verzoeker niet zal belanden in een situatie strijdig met hierboven vermelde bepalingen ;

Verzoeker vertoont daarenboven een bijkomende kwetsbaarheid, gelet op de gezondheidsproblemen waarmee hij kampt (zie ook later);

Uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker leidt aan hepatitis B, evenals aan problemen aan de onderrug met uitstraling naar het linkerbeen (zie stuk 3) ;

De bloedtesten tonen het bestaan van hepatitis B aan (zie stuk 3) ;

Verzoeker legt eveneens het bewijs neer dat hij zeer recent een medische opvolging heeft gehad teneinde de oorzaken van zijn problemen aan de onderrug te kunnen achterhalen (meer bepaald scanner), doch dit onderzoek werd net aangevat en dient verder te gevoerd ;

Gelet op voorgaande stukken blijkt dat er in hoofde van verzoeker bijgevolg sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid en dat hij nood heeft aan medische opvolging;

Het attest bevestigt dat een regelmatige medische opvolging noodzakelijk is teneinde de oorzaak van zijn rug-en spierklachten te achterhalen en een passende behandeling te krijgen, evenals de hepatitis B op te volgen ;

- Verzoeker zal diverse stukken aanbrengen waarit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan praktijken die strijdig zijn oa met artikel 3 EVRM: er is geen garantie dat verzoeker zal worden opgevangen op een wijze die in overeenstemming is met de menselijke waardigheid en dat zijn asielaanvraag op adequate wijze zal worden behandeld ; Allereerst wenst verzoeker erop te wijzen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Italië een zeer groot risico loopt om geen opvang verkrijgen en bijgevolg in zeer mensonwaardige omstandigheden zal dienen te overleven ;

Hierbij moet eveneens voor ogen worden gehouden dat het momenteel winter is, zodat dit risico nog zwaarwichtiger is ;

Er dient in de eerste plaats gewezen te worden op de zeer grote toevloed van vluchtelingen die in Italië toestromen nu andere vluchtroutes zijn afgesloten, waardoor het Italiaans asielsysteem onder druk staat en waarvan de asielzoekers het slachtoffer worden ;

Gelet dat andere vluchtroutes gesloten zijn, zijn zeer veel vluchtelingen gedwongen om in Italië asiel aan te vragen, hetgeen heeft geleid tot een exponentiële groei van het aantal asielaanvragen in 2016 ;

Zo bevestigt een recent artikel dd 28 november 2016 (zie stuk 4) :

"More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record.

Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014.

Migration flows in the eastern Mediterranean between Turkey and Greece have been drastically reduced after improvements in Turkish policing, increased threats of deportation from Greece, and the closure of a humanitarian corridor between Greece and Germany.

But Europe's deterrent strategy has failed to cut migration in the central Mediterranean between Libya and Italy, with the Italian route once again becoming the main migrant gateway into Europe."

Het recent artikel dd februari 2017 bevestigt de enorme toename van het aantal asielaanvragen in Italië tot een enorm aantal van 123.000 (hetgeen een verhoging van 47% betekent tov 2015) (zie stuk 5):

"The 26,000 requests in 2013 rose to become 64,000 in 2014, 83,000 in 2015 and 123,000 in 2016. Data on January 2017 registered a further increase by 41%.

Out of the 123,000 asylum requests registered in 2016 (up 47% on 2015)...."

Hetzelfde artikel duidt aan dat er in februari 2017 nog 110.000 asielaanvragen hangende zijn (zie stuk 5) ;

Het EHRM bevestigde in haar arrest (TARAKHEL v SWITSERLAND) van 4 november 2014 dat de opvangcapaciteit reeds in 2013 (dus nog voor de vluchtelingencrisis van heden) sterk onvoldoende was om de enorme toestroom van vluchtelingen op te vangen (zie p 44-45) (zie stuk 7):

".. With regard to the capacity of the accommodation facilities for asylum seekers, the applicants based their submissions on detailed studies carried out by non-governmental organisations, according to which the number of asylum applications in Italy was 34,115 in 2011 and 15,715 in 2012, with the figures rising in 2013. According to the SFH-OSAR report, there were 64,000 refugees living in Italy in 2012; however, in 2012 there were only 8,000 places in the CARAs, with

waiting lists so long that the majority of applicants had no realistic prospect of gaining access. As to the facilities belonging to the SPRAR network, the SFH-OSAR report stated that there were 4,800 places and 5,000 people on the waiting list. The same report observed that, according to two other organisations, Caritas and the JRS, only 6% of the persons housed in the SPRAR facilities – where, moreover, the maximum stay was six months – managed to find work and integrate professionally into Italian society.

With regard to the accommodation centres run by the municipal authorities, which were open to any person suffering hardship and not just to asylum seekers, the number of places also fell far short of what was needed. According to the SFH-OSAR report there were 1,300 places in Rome, with a waiting list of 1,000 and an average waiting time of three months. In Milan, there were only 400 places and families were systematically split up.

The Court notes that these figures were not disputed by the Swiss Government, which simply emphasised the efforts undertaken by the Italian authorities to cope as best they could with the uninterrupted flow of asylum seekers into the country over the past few years. In their observations, the Italian Government stated that the measures being taken by the Italian authorities were focused on increasing reception capacity for asylum seekers. In particular, it had been decided in September 2013 to increase the overall capacity of the SPRAR system to 16,000 places over the period 2014-2016; 1,230 places had already been created, bringing the total of available places to 9,630 (see paragraph 78 above).

...Without entering into the debate as to the accuracy of the available figures, it is sufficient for the Court to note the glaring discrepancy between the number of asylum applications made in 2013, which according to the Italian Government totalled 14,184 by 15 June 2013 (see paragraph 78 above), and the number of places available in the facilities belonging to the SPRAR network (9,630 places), where – again according to the Italian Government – the applicants would be accommodated (see paragraph 76 above).

Moreover, given that the figure for the number of applications relates only to the first six months of 2013, the figure for the year as a whole is likely to be considerably higher, further weakening the reception capacity of the SPRAR system.

The Court further notes that neither the Swiss nor the Italian Government claimed that the combined capacity of the SPRAR system and the CARAs would be capable of absorbing the greater part, still less the entire demand for accommodation”

Sindsdien hebben de Italiaanse autoriteiten inderdaad de opvangcapaciteit verhoogd, docht deze capaciteit is zeer onvoldoende om de huidige toestroom van vluchtelingen om mensewaardige wijze op te vangen ;

Het recente rapport dd 2017 bevestigt dat dakloosheid van asielzoekers een ernstig probleem is en dat het huidige netwerk van opvang zeer onvoldoende is (zie stuk 6) :

P 9

“In Italy, the limitations in resources for the systems designed to support asylum seekers have had effects. Asylum seekers were reported as living rough, squatting and using Italian homelessness services.”

P 32

“The situation in Italy was characterised by the national expert as (still) dominated by irregularity, as in 2015 only about 21% percent of asylum seekers could be hosted in the Centres for Asylum Seekers, which are organised at national level and had increased their capacity substantially recently, while 72% percent were hosted in temporary structures, often without access to formal integration measures. In 2015, about 153000 arrivals were reported, but the accommodation capacity of all different kinds of centres for asylum seekers (including seven centres for detention and expulsion) was less than 100000 places and ‘only’ 83000 first applications for asylum were registered”

“ In Italy, only around 20 percent of asylum seekers can be hosted by the Centres for Asylum Seekers and Refugees, in spite of a considerable increase in the number of places made available in recent years. Thus, as the Italian expert reported, a large number of asylum seekers waiting for their interview or for the renewal of their residence permit get in touch with homelessness services looking for support. According to local NGOs, more and more asylum seekers try to find alternative solutions to the lack of accommodation support within the asylum system, including emergency accommodation within the homelessness system, squatting or rough sleeping. The Italian expert also reported resource problems within the homeless sector, but considered that the most worrying aspect was the overall funding framework and the lack of an integrated approach to addressing homelessness. Many services for homeless people have been cut and those

working in homelessness services can lack the necessary skills to support asylum seekers and refugees, but the main problem reported is an emergency 'firefighting' approach to providing emergency accommodation in response to what is a structural phenomenon."

Het internetartikel dd 12 april 2016 bevestigt (zie stuk 7):

"MSF said Italy had made insufficient progress in expanding its asylum reception capacity.

At the end of last year, it had 110 000 places available for asylum seekers but had received 148 000 requests over the 2014-15 period.

According to the medical charity, Italy's asylum reception facilities avoided "paralysis" only because most migrants who land on its shores move on to northern Europe."

Gelet dat de meeste vluchtelingen nu wel noodgedwongen in Italië asiel aanvragen, heeft geleid tot een volledige ontsparing van de opvang van asielzoekers ;

Verzoeker betwijfelt er bijgevolg terecht zeer ernstig aan dat hij wel een opvangmogelijkheid zal vinden, gelet op de systematische overbelasting van het opvangsysteem ;

Hierbij spreken de cijfers voor zich:

- Verweerster spreekt van een sterk toegenomen opvangnet werk van 120.000 plaatsen

- Begin januari verbleven er reeds 175000 personen in de opvangcentra (zie stuk 8)

- In januari 2017 kwamen opnieuw 4.504 vluchtelingen over zee aan waarvan velen asielaanvragen (zie stuk 5)

Het recente internetartikel dd 10 januari 2017 bevestigt (zie stuk 8):

"Italy is grappling with the social and economic impacts of being one of the primary entry points for migrants and refugees into Europe. More than half a million people, many fleeing conflict and persecution, have reached Italian shores in the past three years.

More than 175,000 asylum seekers are currently housed in overwhelmed reception centers across the country, while many others will sleep rough over the winter months. In a recent report, Doctors Without Borders said the crumbling reception system and a dearth of integration support has led to "social marginalization and unacceptable living conditions" for both asylum seekers and resettled refugees."

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de opvangcapaciteit volledig gesatureerd is dat sprake is van een systematische overbevolking ;

Daarenboven kampt de sector met zeer ernstige financiële moeilijkheden, waardoor het tekort aan opvangplaatsen nog groter dreigt te worden (20 000 asielzoekers dreigen uit de asielcentra te worden gezet) (zie stuk 9)

Bijgevolg is het zeer realistisch te vrezen dat verzoeker in deze wintermaanden ook op straat zal terecht komen, ongeacht eventuele hulp van NGO die weinig kunnen verrichten bij een dergelijke ondercapaciteit) ;

Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker als alleenstaande man bovendien geen prioriteit krijgt bij de opvangcentra (zie p 61 stuk 10) ;

Gelet dat verzoeker naar Rome zou worden overgebracht en verzoeker niet eerder een asielaanvraag heeft ingediend, dient te worden vastgesteld dat verzoeker een asielaanvraag zal dienen in te dienen in Questura van Rome, zodat het van belang is vooral de situatie in Rome te onderzoeken ;

Ook in de questura van Rome zijn dezelfde systeemfouten in het opvangnetwerk zichtbaar;

Het rapport dd augustus 2016 bevestigt dat ingeval van aankomst in de luchthaven van Rome dat Dublinterugkeerders effectief terroriseren onder de bevoegdheid van de questura aldaar (zie p 22-24 stuk 10) :

Hetzelfde rapport bevestigt dat veel asielzoekers in Rome dakloos zijn (zie stuk 10) zie p 44

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless. The homeless can be seen at various places at night. They often sleep in full view on street corners, at Termini railway station, on pavements, in parks or on temporarily abandoned construction sites"

Hetzelfde rapport bevestigt dat eventuele hulp door ONG's bij aankomst van Dublintransferees zeer onvoldoende is (zie stuk 10)

"Overall, we were under the impression that support for transferees on arrival and allocation to an accommodation and even organising a train ticket for the journey to the respective Questura are relatively arbitrary and incidental. This impression was shared by our interview partners."

Bovenvermeld rapport verwijst eveneens naar het probleem waarmee ook de opvang van Dublinreturnees te maken krijgen, nl het voortdurend fluctuerend karakter van de opvangcapaciteit;

Het rapport dd augustus 2016 mbt Dublinterugkeerders bevestigt immers dat zij vooral terechtkomen in zogenaamde CAS centra waarvan het voortbestaan zeer onzeker is :

P 29 "People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum

application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres. The number of CAS in each prefecture is intransparent, and nobody interviewed could provide any definite figures”

P 17 “. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016.⁴⁰ The majority of these are in so-called CAS centres with some 80,000 places. This figure fluctuates as CAS centres are opened and shut down every week.”

Het zelfde rapport bevestigt dat een doorstroming naar de tweedelijnsopvang bovendien SPRAR weinig waarschijnlijk is, gelet het onvoldoende aantal plaatsen in dit netwerk ;

“Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre.”

Verzoeker stelt vast dat verweerder zich mbt de opvangcapaciteit baseert op stukken die niet actueel zijn (het meest actuele stuk betreft het rapport van augustus 2016 dat de situatie beschrijft tot en met 4 maart 2016) ;

Gezien bovenvermelde elementen (de enorme toename van het aantal asielvragen in 2016, de systematische substantiële overbevolking van de opvangcentra einde 2016, het sterk fluctuerend karakter van de opvang, ernstige financiële problemen van de opvangcentra, etc) is het noodzakelijk dat een up to date onderzoek wordt gevoerd van de effectieve opvangmogelijkheden bij aankomst in de luchthaven, hetgeen niet is gebeurd ;

Bovenvermelde bronnen bevestigen daarentegen dat de vrees van verzoeker dat hij op straat zal belanden, zeer terecht is en dat hij bijgevolg bij een eventuele terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan praktijken die strijdig zijn o.a. met artikel 3 EVRM ;

Deze vrees is niet alleen te wijten aan het feit dat er sterk onvoldoende opvangcapaciteit beschikbaar is, doch eveneens omdat er ernstige problemen zijn, te wijten aan tekortkomingen in de asielprocedure ;

Zo is er sprake van een groot tijdsverloop vooraleer een asielaanvraag effectief formeel wordt geregistreerd en tot zolang heeft de asielzoeker geen recht op opvang; dit groot tijdsverloop zal ook verzoeker als Dublinterugkeerder te beurt vallen ;

Samengevat dient bij het indienen van een asielaanvraag dus onderscheid gemaakt worden tussen 2 belangrijke fases: de fotosegnalamento en de verbalizzazione ;

Het AIDA rapport beschrijft deze fases als volgt:

P20-21

“The first step is an identification and registration process, which entails fingerprinting and photographing that can be carried out either at the border police or at the Questura. This procedure is called “fotosegnalamento”

“This preliminary phase is followed by a second step, consisting in the formal registration of the asylum request, which is carried out exclusively at the Questura within the national territory. The formal registration of the application (the so-called “verbalizzazione”) is accomplished through a form (“Modello C/3”, commonly called “verbale”)

With the completion of the verbale, the formal stage of applying for international protection is concluded. The “fotosegnalamento” and the formal registration of the international protection application do not always take place at the same time, especially in big cities, due to the high number of asylum requests and to the shortage of police staff.

Zo bevestigt het AIDA rapport dat asielzoekers slechts toegang hebben tot de opvangcentra een shun asielaanvraag formeel werd geregistreerd (zie dossier verweerder):

P 62

“According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets

Bovenvermeld rapport bevestigt eveneens dat, aangezien bij de opvang voorrang wordt gegeven aan

de vluchtelingen die worden gered ongeacht de registratie van hun asielaanvraag, voor de azielzoekers die op het Italiaanse grondgebied in lokale politiebureaus hun asielaanvraag indienen door deze praktijken worden getroffen (zie p 63 AIDA rapport)

Het rapport dd augustus 2016 bevestigt dat deze praktijk nog steeds gangbaar is en dat ook in het geval van personen die in het kader van de Dublinverordening naar Italië worden teruggestuurd met deze praktijk wordt geconfronteerd (zie stuk 10):

P8

“There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live.

P 18

“Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation”

P20

“The waiting time for the verbalizzazione varies by region. It is longer in larger cities or in cases where there are staff shortages at the Questura. The length of time also depends on the number of new asylum applications and the waiting period can change accordingly. In Rome the verbalizzazione can take two to three months. According to the Polizia di Stato the gap between applying for asylum and formalisation is 16 days on average. There are also considerable differences between Questuras. In Milan it can take several months for the asylum application to be formalised. Dublin returnees are also affected by these delays as after being returned to Italy, they are treated in exactly the same way as newly arrived asylum seekers, as long as they did not apply for asylum before being transferred ;

Uit het rapport van augustus 2016 blijkt dus dat specifiek van de Dublinterugkeerders in Rome een aanzienlijk wachttijd tussen de beide fases staat te wachten:

- een wachttijd van 1 maand voor de fotosegnalamento
- een wachttijd van 2-3 maanden voor de verbalizzazione

Deze lange wachttijden leiden eveneens tot grote problemen voor de huisvesting ;

Zo bevestigt het rapport van augustus 2016 ;

P 20

“In the time between applying for asylum and the verbalizzazione, applicants are not always guaranteed a place in accommodation. Decree 142/2015 stipulates that the reception procedure should start as soon as a person applies for asylum for the first time. However, there are still problems implementing this in practice. People who enter Italy by sea (around 90 percent of asylum seekers) are given accommodation as soon as they arrive. But for those who travel over land or apply for asylum in the country, the situation is more difficult and reception is often delayed or impeded. These people therefore often end up on the streets or are forced to find accommodation in informal settlements or temporarily in accommodation provided by NGOs

P63

“Given that the vast majority of people seeking international protection enter Italy from the Mediterranean Sea, the system is directed towards these accommodation centres. People who lodge an asylum application at a Questura inland can expect delays in receiving accommodation. This problem is related to the capacity of accommodation centres and accordingly with the number of arrivals and asylum applications and could thus get exacerbated again during the summer months”

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, gaat het hier duidelijk om een systematisch falen, dat wel degelijk het afzien van de overdracht rechtvaardigt; aangezien door deze praktijk Dublinterugkeerders in mensonwaardige omstandigheden moeten trachten te overleven ; Gelet op bovenvermelde praktijken (onvoldoende opvang/geen toegang tot de opvang) komen immers ook Dublinterugkeerders terecht in Slums en krottenwijken waar de leefomstandigheden mensonwaardig zijn ;

Verzoeker verwijst hier opnieuw naar het rapport dd augustus 2016 (zie stuk 10):

P 41

“Because of the lack of capacity in the official reception system, many asylum seekers and beneficiaries of protection live in squats or shanty towns in various Italian cities, usually in unacceptable conditions. “

....

Ook in Rome is dit het geval, zoals blijkt uit voormelde rapport, waarin de slechte situatie oa in Selam Palace wordt beschreven (zie stuk 10) :

P 42 ev

"Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there.

"A major problem is the lack of drinking water in the building . Residents are therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charityrun cafeteria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health related problems, according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases..."

P44

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums. Most have no job and little hope of finding one. Their everyday life is determined by trying to cover their most basic needs. Under these circumstances, it is impossible to participate in language courses or other activities organised by NGOs. Conditions in the squats are inadequate for children and pose a risk to their development. The potential for violence here and in other squats is dangerous and often unpredictable, not only for women and children, but also for men. As a rule, people living in this emergency accommodation have no hope of improving their situation. In addition, following the Decreto Lupi, squats cannot be used as a residenza. This creates further obstacles, for example when it comes to applying for a health card, extending a residence permit"
Ingeval per uitzondering dat toch een opvangplaatsje zou kunnen worden gegarandeerd, vreest verzoeker terecht dat het gaat om niet adequate opvang ;

Niet alleen is de capaciteit van het opvangnetwerk overbezet, daarenboven voldoet de opvangcapaciteit immers niet aan de basisvereisten ;"

Een internetartikel dd oktober 2016 bevestigt (zie stuk 11):

"Inadequate conditions are reported from several reception centres in Italy. The Ministry of the Interior announces it will assess reception conditions in all centres. An Italian magazine denounces the situation of an overcrowded centre in Foggia, where basic health and living conditions are inadequate. A reception centre in Milan reports cases of scabies, a contagious skin infestation. The supply of basic material as well as sanitary and health conditions continue to be critical at the informal settlement of asylum applicants near the Tiburtina railway station in Rome."

Een recente publicatie bevestigt (zie stuk 12):

"In Italy, disembarkation procedures and first reception remain focused on security and identification rather than protection and care of an extremely vulnerable population. Although the number of arrivals is relatively stable compared to last year, the Italian reception system for asylum seekers is continuously put under strain because of lack of preparedness and an emergency-mode of management. As a result, minimum standards are often not met, and specific needs or vulnerable cases are not adequately taken in consideration. Increasingly those arriving are even more vulnerable than last year (women and children – the number of unaccompanied minors is exploding) and there is no system in place to ensure that they are received in an adequate and appropriate manner (cfr unaccompanied minors in Greece). Also despite promises the humanitarian situation is only getting worse – not better....

Since the beginning of 2016, 131,432 people have arrived on Italian shores, with the majority (70%) of them disembarking in Sicilian ports. The Italian reception system for asylum seekers is put under strain, and it is still structured according to an emergency logic, not always fulfilling minimum standards and often without taking into consideration specific needs or vulnerable cases.

According to the Italian Ministry of Interior¹ , there are 1 Data from the Italian Ministry of Interior (Updated September 16, 2016) currently 158,168 people hosted in reception centers (which include hotspots, temporary emergency reception centers -CAS, first level reception centers- CARA and second level/ordinary reception centers – SPRAR). Only 30% hosted in ordinary reception centers (SPRAR), and the remaining 70% in temporary emergency reception centers (CAS) and first reception centers (CARA). In addition to the asylum seekers hosted in these structures, are people in transit towards the Northern borders of the country, attempting to reach other EU countries. "
Hierbij dient gewezen te worden op de bijzonder problematische opvang van Dublinterugkeerders in Italië (zie stuk 13):

“The Italian international protection system for applicants and beneficiaries of international protection status returned to Italy under the Dublin regulation is erratic at best. Italy, at the moment, does not have a national distribution scheme for allocating Dublin transferees across reception centres throughout the country.

- The erratic nature of this system is all the more obvious when it comes to applicants for international protection. As illustrated earlier, after leaving the airport, they might be referred to centres providing appropriate reception conditions or, on the contrary, they might be assigned to facilities that are absolutely inadequate to accommodate asylum seekers, including those with vulnerabilities. An exemplary case of this state of affairs is the situation of asylum seekers staying at the ERF ASTRA centre in Rome: they stayed several months in an ERF-funded centre that was totally unsuitable to accommodate asylum seekers, some of whom belonged to vulnerable groups. Subsequently, after the closure of these facilities, they were virtually deprived of all support and were plunged into deep uncertainty over their final destination.

The erratic nature of the system can also lead to situations where asylum seekers transferred back to Italy are actually left homeless. In some cases, as mentioned above, asylum seekers roam the country for extended periods of up to several months without re-opening their application for international protection and without being provided with any reception support or legal and social counselling.

The erratic nature of Italy’s current international protection system becomes apparent as soon as applicants and beneficiaries of protection are returned to Italy, right from their arrival at the airport.

As illustrated earlier, Dublin returnees arriving at Rome Fiumicino might be held at the airport for several days, staying in premises that are totally inadequate to receive and lodge people, as they are only designed for transit passengers stopping only for short periods of time”

Het recente AIDA rapport bevestigt dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders zijn stopgezet eind juni 2015 ;

Verzoeker herneemt het rapport dd augustus 2016 mbt Dublinterugkeerders waarin gesteld dat wordt dat de Dublinterugkeerders die toch kunnen gehuisvest worden, nu meestal terecht komen in het CAS opvangnet (zie stuk 10)

P 29 “People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres. The number of CAS in each prefecture is intransparent, and nobody interviewed could provide any definite figures”

Deze centra worden gekenmerkt door zeer slechte leefomstandigheden:

“P 28 CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked.”

Het AIDA rapport dd December 2015 bevestigt dat er geen controle is op de leefomstandigheden in deze opvangcentra :

“With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, there is no information available on reception conditions in such centres at this stage, as there is no monitoring system or public reports describing conditions”

Een internetartikel dd maart 2016 bevestigt (zie stuk 14) :

“Daarbij zijn de meeste CAS faciliteiten in elkaar geflanste structuren - vaak in voormalige restaurants of hotels of in afgelegen gebouwen - in handen van onbevoegde en ongetrainde staf. De bekwaamheid van de staf en de omstandigheden van deze faciliteiten - die veelvuldig belast zijn door overbevolking, kwalitatief slecht eten en een groot gebrek aan psychologische en sanitaire ondersteuning - ontberen volgens het rapport het nodige toezicht.”

Het rapport dd december 2016 bevestigt dat de CAS centra enkel gericht zijn op kort verblijf (en dus ongeschikt voor lang verblijf) (zie stuk 6)

p24 Shortages in available places in dedicated reception centres have led to asylum seekers being accommodated in transit or emergency facilities designed only for very short stays. In countries such as Italy, the Emergency Reception Centres (CAS) have now been institutionalised as part of the reception system.

Artsen zonder Grenzen heeft in juli 2016 een rapport gepubliceerd mbt de situatie in de CAS centra (in het bijzonder in Rome) waarin de slechte situatie wordt bevestigd en wordt bevestigd dat een verblijf aldaar zo kort mogelijk dient te zijn (zie stuk 17) :

"Stays in these facilities should be limited to the time strictly necessary to transfer the applicant to "first" or "second" reception centres of an ordinary nature. In fact, considering the shortage of places at a national level and the slowing down of the asylum procedures, these times are becoming very long and onerous to the asylum seeker from an emotional point of view"

Verzoeker zal nadien ook aantonen dat deze centra, gelet zijn bijzondere noden, zeer ongeschikt zijn om als opvang voor hem te dienen (zie later) ;

Het rapport dd augustus 2016 vermeldt algemeen dat Dublin terugkeerders ook opvang kunnen vinden in CARA centra, de tweedelijnsopvangcentra SPRAR en lokale opvang (zie stuk 10 p 26) ; Verzoeker merkt tav dat er niet kan van uitgegaan worden dat hij in een van deze plaatsen opvang zal kunnen krijgen of dat de leefomstandigheden in deze opvangplaatsen kunnen dienen voor een langdurig verblijf :

- Zo is de capaciteit van het SPRAR netwerk volledig in gebruik.

Verzoeker verwijst hierbij nogmaals naar het rapport dd augustus 2016: (zie stuk 10 p 34)

"There are currently 22,000 places in the SPRAR system. 189 Another 10,000 places are planned. According to SPRAR's Servizio Centrale, each place in the SPRAR system is occupied by 1.5 people per year. This means that the number of places has increased significantly (from 4,800 places at the beginning of June 2013). However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection"

- In de Rome is er sprake van 1 CARA centrum (centrum van Castelnuovodi Porto, doch het rapport dd augustus 2016 bevestigt dat Dublin terugkeerders er zeer zelden onderdak krijgen (zie stuk 10 p 28)

De situatie in dit opvangcentrum is ook kritiek, aangezien hier een groot aantal mensen werd overgebracht in afwachting van relocatie (die nauwelijks op gang komt)

Het Aida-rapport dd december 2015 bevestigt de slechte leefomstandigheden in de CARA centra:

"P 70 in fact, generally speaking, all CARAs are very often overcrowded, accordingly the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information."

- Wat betreft de lokale opvangstructuren, dient te worden opgemerkt dat noch het AIDA rapport, noch het rapport dd augustus 2016 enige informatie bevat over deze structuren (wachtermijnen, plaatsen, etc), zodat verweerster eveneens niet zomaar kan uitgaan dat verzoeker er onderdak zal kunnen vinden of dat er sprake is van menswaardige omstandigheden ;

Integendeel, vaak zijn de omstandigheden in deze lokale opvangstructuren van zeer bedenkelijk niveau en vaak in handen van maffia of andere mensen van bedenkelijk allooi die de verblijvende asielzoekers uitbuiten ;

Het AIDA rapport bevestigt inderdaad dat, gelet op het gebrek aan opvangplaatsen, de Italiaanse overheid ook beroep doet op private opvangcentra (zie p 69 AIDA rapport):

"Finally, in addition to the above mentioned reception centres, there is also a network of private accommodation structures which are not part of the national reception system, provided for example by Catholic or voluntary associations, which support a number of asylum seekers and refugees in addition to the places available through the SPRAR. It is very difficult to know the number of places. The function of these structures is relevant especially in emergency cases or of families."

Zo bevestigt het internetartikel dd 26 november 2015 *"We were abandoned": migrants tell of suffering in Italy's private shelters* dat er geen sprake was van gas, water en voedselvoorzieningen en dat er sprake is van uitbuiting

"Hosting a refugee earns landlords €35 a day from the state, but asylum seekers report being left without gas, water and food

Leeena is one of an estimated 99,000 migrants being hosted in Italy this year at a cost of about €1.16bn, double what it cost last year. The job of taking care of them has largely been outsourced to charities, individuals, companies and cooperatives across Italy. While many

are housed in huge reception centres, such as Europe's largest in Mineo, Sicily, others are sent to smaller properties, where landlords, hotel managers and restaurant proprietors have turned their available space into housing. It is a lucrative business: owners of shelters for asylum seekers are paid €35 a day for every adult they house. A person running a shelter receives €1.28m if they house 100 people for a year.

On paper, asylum seekers are legally entitled to certain benefits to help them stay safe and healthy and even assimilate into Italian society: food and medical attention, psychological support and €2.50 per day. Rightwing politicians, led by the Northern League's Matteo Salvini, habitually portray asylum seekers as living cushy lives on the dole.

But for some, the reality is substantially different.

A number of activists working with asylum seekers believe the business of hosting them is riddled with corruption and the influence of organised crime groups, who are taking advantage of a national emergency and profiting from it. The migrants are concentrated in southern Italy, where the influence of organised crime is significant.

"In an area north of Naples, you have a restaurant, this is hosting 300 people – one room for 300 people. There are certified hotels where in a room for two or three people they put bunk beds for seven or eight migrants," Petruzzo said.

In some cases he claims he has personally witnessed, asylum seekers are brought to farms owned by migrant shelter owners to work 12-hour days, usually for about €10 a day.

"The biggest indignation is when you go into the centre and speak to the owners and they will say: 'what do you want, they're from Africa. We give them food and water, what else do they want?' The owners think they are more beasts than humans," Petruzzo said.

There is a debate about whether the poor living conditions many asylum seekers in Italy face reflect the fact that the country simply cannot cope with the numbers of migrants, or whether Italy has purposely taken a hands-off approach as a way to deter people from staying.

Petruzzo said he did not believe the excruciatingly long wait facing those who had applied for asylum was an accident. While many are supposed to be interviewed by local immigration authorities within 60 days of their arrival, most have to wait six to eight months for their interview, and then another six months before they get their answer. In that period, they are not allowed to work or leave the country....

- Verzoeker leidt eveneens aan diverse medische problemen, die ertoe maken dat verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont (zie stuk 3) ;

Uit de neergelegde attesten blijkt immers dat verzoeker leidt aan hepatitis B, evenals aan problemen aan de onderrug met uitstraling naar het linkerbeen en tevens blijf gaf van psychologische problemen ;

De bloedtesten tonen het bestaan van hepatitis B aan ;

Verzoeker legt eveneens het bewijs neer dat hij zeer recent een medische opvolging heeft gehad teneinde de oorzaken van zijn problemen aan de onderrug te kunnen achterhalen (meer bepaald scanner), doch dit onderzoek werd net aangevat en dient verder te gevoerd ;

Verzoeker heeft eveneens zeer traumatiserende ervaringen achter de rug die ertoe geleid hebben dat hij in slechte mentale gezondheid verkeert ;

Verzoeker deed in Eritrea dienst in het leger en werd 2 jaar (2006/2008) gevangen gezet in een ondergrondse gevangenis ;

Na de opsluiting diende hij zijn legerdienst te hervatten, doch hij besloot zelf in 2014 het leger te verlaten ;

Na een bezoek aan zijn vrouw en kind verliet verzoeker zijn huis en ging elders wonen ;

Enige tijd later werd hij opnieuw vergezeld door zijn vrouw en kind die bevestigde dat zij eveneens was opgesloten in de gevangenis in zijn plaats en dat zij pas na 5 maanden kon worden vrijgekocht ;

Verzoeker was erg getraumatiseerd door het feit dat ook zijn vrouw door zijn problemen in gevaar was gekomen ;

Verzoeker beseftte dat hij niet verder in Eritrea kon blijven aangezien hij niet langer in het leger wilde dienen en wilde voor hemzelf en zijn vrouw een beter leven zoeken ;

Verzoeker kwam onder meer terecht in Libië waar hij door IS werd gevat en gevangengezet ;

Verzoeker heeft er gezien hoe christelijke gevangen gedood werden en deed zich om deze reden als moslim voor ;

Verzoeker werd uiteindelijk na ongeveer 1 maand vrijgelaten ;

Gelet op voorgaande gebeurtenissen is het dan ook niet verwonderlijk dat de mentale toestand van verzoeker zeer slecht is ;

Gelet op voorgaande stukken blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzondere

kwetsbaarheid ;

Deze medische informatie werd nog niet aan Italië meegedeeld, hetgeen dient te gebeuren conform artikel 32 Dublinverordening, waarin bepaald wordt dat de overdragende lidstaat, de verantwoordelijke lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt, informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg ;

Weliswaar zal Italië volgens deze werkwijze bij de overdracht geïnformeerd worden over de essentiële medische zorgbehoefte van verzoeker, maar deze werkwijze garandeert niet de terugkoppeling van informatie van Italië aan de Belgische autoriteiten indien deze medische opvolging niet kan worden geboden ;

De Belgische autoriteiten dienen bijgevolg de nodige garanties te bekomen dat verzoeker voor zijn Hepatitis B zal worden behandeld; dat ook zijn problemen aan de onderrug op ernstige wijze verder zullen worden onderzocht en dat hij eveneens bijstand krijgt voor zijn psychologische problemen ; Zoals reeds hierboven gemeld, is het zeer waarschijnlijk dat verzoeker bij aankomst in Rome dakloos zal zijn (zie hierboven) en dat het lange tijd zal duren vooraleer zijn asielaanvraag helemaal zal geregistreerd zijn ;

Hierbij moet worden gewezen op het feit dat er geen garantie is dat mijn cliënt in Italië toegang zal krijgen tot de vereiste medische zorg.

Diverse artikelen bevestigen dat er zeer ernstige gebreken in de toegang tot de gezondheidszorg bestaan, waardoor niet kan gegarandeerd worden dat verzoeker de noodzakelijke medische zorg zal verkrijgen ;

Hierbij speelt opnieuw het grote tijdsverloop waarin een asielaanvraag effectief geregistreerd wordt (zie hierboven);

Het rapport van augustus 2016 bevestigt (zie stuk 10):

P 20

“Until the asylum request has been formalised, not only are there problems finding accommodation, but applicants also have restricted access to the healthcare system”

P 50

“a health care card (tessera sanitaria) is required to visit a general practitioner and receive other medical services. This can be obtained from the municipality where a person has their place of residence (residenza). To get their tessera sanitaria, people have to register at a public regional local health unit ASL. This means that people whose asylum application has not yet been formally registered (verbalizzazione) are excluded from medical care beyond basic or emergency treatment.”

Een belangrijke hinderpaal betreft het zogenaamde medisch ticket dat moet worden betaald ;

Het rapport van augustus 2016 bevestigt dat dit een belangrijke hinderpaal is in de toegang tot de gezondheidszorg en dat liefdadigheidsinstellingen hierbij niet kunnen helpen (zie stuk 10):

The Italian health care system stipulates that both people who work and those who have never worked in Italy (inoccupati) must contribute to the cost of treatment by paying a fee, a so-called “ticket”, for medical services (with the exception of emergency treatment). As asylum seekers and people with protection status have the same status as native Italians in this respect...

The Ministry of Health as well as some regions and local institutions (ASL) interpret this change to the law in such a way that asylum seekers are only exempt from paying the fee in the first 60 days after submitting their asylum application, as they theoretically have access to the labour market after that....

According to several interviewees, the fee amounts to between 20 and 40 euros depending on the treatment; this is enough to stop many people from getting medical treatment and the corresponding medical assessments. Sant'Egidio reported on various cases where people were deterred from getting treatment by the fee. During the delegation's visit, a man had obviously been trying for some time to scrape together 20 euros for a blood test. However, as the relief organisations themselves are underfunded, they generally cannot contribute even smaller amounts.

Een recent artikel dd januari 2017 bevestigt (zie stuk 16):

“An especially critical point is that of the medical ticket exemption, as asylum seekers are treated under the same rules as unemployed Italian citizens: the ticket exemption is indeed valid at for six

months from the asylum request and, after that, asylum seekers need to register in the registry of the job centres attesting their unemployment to maintain it. In 2015 the situation has been worsened, as – according to the interpretation of the Legislative Decree 142/2015 adopted by the Health Ministry as well as some local healthcare authorities and providers – the ticket exemption is now reduced to only two months, because after that asylum seekers are enabled to work. This state of affairs has been repeatedly denounced by a group of Italian NGOs, who have also issued an appeal to the Government asking for a reform ensuring medical ticket exemption for asylum seekers and all other foreigners in condition of vulnerability – in accordance with Article 17 of the Directive 2013/33/EU, as failing to do so means leaving extremely vulnerable persons unable to access essential services. The European Fundamental Rights Agency (FRA) has also warned that “[in Italy] implementation of the exemption from payment of healthcare fees encountered some difficulties due to several legal issues... and a range of different practices are observed across regions”, making cost of treatments and medicines an obstacle to healthcare access.”

Bovenvermeld artikel wijst eveneens op andere systematische praktijken die de toegang tot de medische zorg zeer moeilijk maken:

“Things are not much better for asylum seekers. In practice, for these subjects the effective access to the fundamental right to health and healthcare is quite complex and, furthermore, it greatly varies from place to place due to the significant fragmentation of the discipline (which is in the hands of local sanitary authorities and providers) and the many bureaucratic obstacles (as it happens with regard to the residence registration and for asylum seekers who, in the pending of their permit of stay application, only have the so-called “cedolino” attesting their application submission but still lack a social security number ;

....

“One of the most relevant obstacles to access health services is indeed the cultural and linguistic barrier, as usually medical staff speak only Italian and there are no cultural mediators or interpreters to facilitate the mutual understanding between doctors and patients and thus the building of a trust relationship”

Het artikel laat geen twijfel over het feit dat asielzoekers (zoals verzoeker) heden niet in staat zijn om hun recht op gezondheid en op toegang tot de nodige gezondheidszorg uit te oefenen (zie stuk 16) :

“To sum it up: for asylum seekers in Italy, the effective access to health care on equal grounds with Italian nationals is affected by a series of issues, spanning from consistent administrative barriers and grave practical obstacles – such as the cost of treatments and medicines – to the inadequacy of norms and resources (with the aforementioned chronic lack of cultural and linguistic mediators posing a crucial impediment).

There is still a long way to go to ensure that those seeking protection in our country are effectively enabled to exercise their right to health and access those health care services that are necessary for the well-being of their person and, often, also for the well-being of their asylum procedure.”

;

Eveneens moet worden gewezen op het inadequaat niveau van de gezondheidszorg in de opvangcentra (zie stuk 16)

“It is also important to underline how, similarly to what happens in detention centres, healthcare services provided in reception structures are also often insufficient and inadequate and, more broadly, the SSN itself struggles to deal with the specific needs of asylum seekers.”

Hierbij moet worden gewezen op het feit dat, Ingeval verzoeker toch het geluk zou hebben opvang te krijgen (slechts zeer kleine kans), zal hij naar alle waarschijnlijkheid in een CAS onder worden gebracht, emergency opvang onderdeel van de eerste lijnsopvang (zie hierboven) ;

Een recent rapport dd januari 2017 bevestigt hierbij:

“The reception conditions in Serbia, Greece and in Italy are still inadequate to provide adequate care and support to refugees and migrants..

In Italy, the first reception system is still much more focused on identification and security rather than the humanitarian and medical needs of vulnerable people at disembarkation, in the reception system or in transit throughout the country

Het rapport van Artsen Zonder Grenzen dd juli 2016 bevestigt dat de gezondheidszorg er de wensen over laat en dat er geen sprake is van een georganiseerd systeem, doch eerder van echte willekeur:

P5

“According to the agreement signed between the Prefectures and the centres, healthcare should be guaranteed through the facilities of the Sistema Sanitario Nazionale (SSN), or national health system, and the companies managing the centres should facilitate the connection between the

residents and the local services. The contractual terms signed between each Prefecture and the provinces are highly variable, and the presence of medical centres and psychological services is not always guaranteed. The lack of a timely monitoring system and sanctions on the part of the funding institution also makes the implementation of these services discretionary”

P 12

Our study identified a substantial gap between the CAS and the health services, and a poor – or non-existent – relationship between the ASL and the Prefectures. In many cases there was a lack of coordination and dialogue between the various centres of the reception system and the local health services. On one end of the scale are the complex and congested cases of Trapani and Ragusa, where the health services have not yet developed professional skills or operational strategies in terms of transcultural clinics.

Het rapport somt tal van systematische tekortkomingen in de (mentale) gezondheidszorg in de CAS centra (oa procedure tot screening inadequaats/volledig afwezig ; ontbreken van financieel/menselijk beleid ; ontbreken van coordinatie tussen CAS, prefecturen, ziekenhuizen, ASL, ongeschikte opvangstructuren....) ;

Bovenvermeld rapport is weliswaar toegespitst op de mentale gezondheidszorg, doch geeft een zeer goed beeld over het systematisch falen van de CAS centra in de opvang van asielzoekers en hun recht op gezondheidszorg ;

Het recente rapport van Artsen Zonder Grenzen bevestigt zonder meer dat ook het lange verblijf in dergelijke centra zorgt voor bijkomende psychologische problemen:

“As we noted in discussions with migrants and CAS workers, it can be a stressful experience to live in reception centres that are designed as emergency measures and are often limited to ensuring basic services, with no clear plan for inclusion in host society, and where asylum seekers spend the entire duration of their stay until they receive hearing with the local commission, and with no clear future prospects.

In addition, living in this kind of limbo, without any useful employment, could exacerbate old traumas and increase the risk factors of secondary trauma. The long wait for the preliminary examination of the application for international protection through the C3 form can take several weeks from their arrival at the facilities, and in some cases even months (as is the case in Trapani). This already represents a cause for destabilisation for the applicant, which is worsened by additional waiting for the call to attend the hearing at the local commission.

The testimonies of the CAS workers and especially the residents themselves have confirmed these criticisms by highlighting the extent to which the draining wait for a summons and a response from the commission is a key factor of instability for asylum seekers. It also has an effect on workers, making management of the CAS tiring and distressing. Asylum seekers residing in these extraordinary facilities often lose their concept of time and live in limbo. Their days are always the same, and are only marked by the alternation of the meals as they await the commission's decision to interrupt their alienating rhythm. This waiting phase, which can last from a few months to over a year depending on the case, only serves to increase the fragility of the asylum seeker's condition, as someone who has just completed a journey under extreme conditions, fled a dictatorship or a desperate situation and has often left a family behind. If the state of uncertainty and the transient situation experienced by asylum seekers lasts for months, it can lead individuals to a state of psychological instability in addition to the trauma suffered during the migratory journey. Their thoughts are caught up in their most pressing concerns: getting hold of the right documents and the wellbeing of family members who remain in the country of origin. Many of the CAS are located in remote areas, far from towns and cities, meaning integration with the native population is impossible. As such, social relationships are limited to residents of the centre or similar facilities, causing a strong feeling of marginalisation and a lack of access to services. The forced inactivity to which people may be subjected for several months at a time brings feelings of apathy and depression, as well as a sense of worthlessness, dependency and frustration.

The characteristics of the facilities themselves often represent a risk factor for the onset or aggravation of psychological suffering. Many structures are improvised in Centres (in some locations, for example in Sicily, the centres are converted Public Welfare and Benevolent Institutions (IPAB), and assistance is offered to the elderly and migrants in the same building), and staff confuse the complexity of the asylum seekers hosted with other individuals with different needs. When a person who has survived violence or has been the victim of inhumane and degrading treatment is forced to live in overcrowded or unsuitable conditions, they are even more at risk of developing psychological symptoms related to their previously experienced trauma, or of developing symptoms connected to the dynamics of social exclusion, isolation and

prolonged cohabitation for a significant period of time. The staff working in the CAS are not always adequately prepared to meet the demands and needs of this population, a significant portion of whom may have complex personal stories from having been a victim of trafficking, or having suffered or witnessed terrible violence. Throughout the centres visited, especially those in the south (the provinces of Trapani and Ragusa), links with the local area are completely absent, and the support and care activities are delegated to private-social bodies, where they exist. Moreover, the reception conditions in these facilities often make it difficult to promptly identify the migrants who are in a state of psychological distress and in need of urgent care. The situation is different in Rome and Milan, but the commitment of addressing the mental needs of asylum seekers is still too unstructured. The training of workers in dealing with asylum seekers who are suffering from mental illness is still not widespread enough and the available human resources are not sufficient."

Het rapport van de Danish Refugee Council dd 9 februari 2017 betreffende Dublinreturnees met bijzondere noden besluit onomwonden (zie stuk 18):

"It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter.

Gelet op voorgaande is het duidelijk dat verzoeker in Italië geen bezoop zal kunnen doen op accommodatie, aangepast aan zijn noden, met beschikbaarheid van de vereiste medische zorgen ; Ook deze realiteit maakt een schending van artikel EVRM en artikel 4 EU Charter ;

-Verzoeker vreest niet alleen terecht dat niet op een menswaardige wijze zijn bestaan zal kunnen uitvouwen, hij vreest eveneens dat zijn asielaanvraag niet met de nodige waarborgen zal worden onderzocht ;

Het rapport dd augustus 2016 wijst op ernstige tekortkomingen bij het invullen van het asielformulier (zie stuk 10) en de grote gevolg voor de asielprocedure, nl het voortuiddig bekomen van BGV :

P 18

"applicants must first complete a form (foglio notizie), on which they have to place a cross next to their reason for entering Italy. They can choose between a.) To find work; b.) Relatives in Italy; c.) Fleeing poverty; d.) Asylum; e.) Other reasons. 61 If applicants do not place their cross next to "Asylum", they are given a standardised removal order (provvedimento di respingimento) and are either left to roam the streets or are detained in a CIE . People who receive a removal order do not have access to the reception system. There is no way of monitoring this questionnaire and its results, and accordingly no reliable information or possibility of checking whether the person's request has been correctly recorded. This removal order does not necessarily prevent a refugee from gaining access to the asylum procedure. However, according to Italian law, a person who has received a removal order and later applies for asylum is detained in a CIE if a place is available. Hierbij wijst verzoeker ook op het feit dat sinds 2017 de Italiaanse overheid een zeer repressief beleid heeft aangenomen tav asiel en migratie met oa de opricht van 16 detentiecenters en de afschaffing van beroepsmogelijkheden ;

Zo bevestigt een artikel dd 13 februari 2017:

"The Italian government is cracking down on a rise in asylum seekers by drawing up an emergency decree which will fast track extradition orders.

Under the new system, asylum seekers will lose their automatic right to appeal against instructions to leave the country. They will also be denied access to a free lawyer. New 'expulsion' camps are also planned, as ministers seek to strengthen Italy's repatriation arrangements with Tunisia, Egypt and Nigeria."

Het gebrek aan rechtsbijstand tijdens de asielprocedure is reeds schrijnend ;

Het Aida rapport bevestigt dat verzoeker bij een eventuele overdracht niet zal kunnen beroep doen op effectieve rechtsbijstand tijdens de procedure in eerste aanleg, hoewel dit in strijd is met nonrefoulementprincipe

en het recht op een effectieve toegang tot justitie ;

Zo bevestigt het Aidarapport op p 34 :

"Do asylum seekers have access to free legal assistance (legal advice/Representation) at first instance in practice? No"

Het non-refoulementprincipe en het recht op een effectieve toegang tot justitie veronderstellen

immers bepaalde procedurele waarborgen i.h.k.v. van de asielprocedure en het recht op rechtsbijstand vormt hiervan een heel belangrijk onderdeel, hetgeen in Italië manifest niet wordt gegarandeerd, zodat verzoeker bij een overdracht opnieuw blootstelt aan een onmenselijke/vernederende behandeling ;

Bij de recente hervormingen van 2017 wordt verder afbreuk gedaan aan het recht op rechtsbijstand en het recht op effectieve toegang tot justitie ;

Recent werd door de Italiaanse autoriteiten immers beslist dat asielzoekers geen automatisch beroep meer hebben op beroep tav BGV en geen gratis advocaat kunnen raadplegen, is een schending van non-refoulementprincipe niet ondenkbaar (zie stuk 19);

Nochtans bleek uit het verleden dat de voorziene beroepsmogelijkheden in het verleden zeer effectief waren: er wordt melding gemaakt van een succesrate van 70% (zie stuk 20) ;

Het valt te vrezen dat de nieuwe procedure onvoldoende garanties bevat om te komen tot een ernstige behandeling van de asielverzoeken;

- Besluit

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de bovenvermelde vaststellingen dient toepassing gemaakt te worden van artikel 3 lid 2 Dublin III verordening, aangezien er ernstig moet gevreesd worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen conform artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift, voegt verzoeker naast medische attesten volgende documenten toe: “Internetartikel dd 28 november 2016 “2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat” (zie <https://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2016-sets-new-record-for-asylumseekers-reaching-italy-by-boat>) 5 Internetartikel dd 17 februari 2017 “Migrants: asylum requests boom in Italy, up 41% in January. System suffering, applications examined down, status to 5%” (http://www.ansamed.info/ansamed/en/news/sections/politics/2017/02/01/migrants-asylumrequests-boom-in-italy-up-41-in-january_92e66a0f-f62b-4b33-a82c-132955c6d0b0.html) 6 Rapport dd December 2016 “Asylum Seekers, Refugees and Homelessness” (<http://homelesshub.ca/resource/comparative-studies-n%C2%B06-asylum-seekers-refugeesand-homelessness>) 7. Internetartikel dd 12 april 2016 “Migrants live in subhuman conditions in Italy” (<http://www.iol.co.za/news/world/migrants-live-in-subhuman-conditions-in-italy-2008518>) 8. Internetartikel dd 10 januari 2017 “Syrians find prospects thwarted by housing discrimination in Italy” <https://www.newsdeeply.com/refugees/articles/2017/01/10/syrians-find-prospects-thwartedby-housing-discrimination-in-italy> 9. Internetartikel dd 27 september 2016 “Fears that 20,000 migrants could be ejected from Italy's shelters after government suggests it has run out of funds to house them” (<http://www.telegraph.co.uk/news/2016/09/27/fears-that-20000-migrants-could-be-ejectedfrom-italys-shelters/>) 10. Rapport dd augustus 2016 “Reception Conditions in Italy” 11. Internetartikel dd oktober 2016 <http://fra.europa.eu/en/theme/asylum-migration-borders/overviews/october-2016> 12. Internetartikel dd 28 september 2016 “MSF EU migration activities September 2016” (https://lakareutangranser.se/sites/default/files/crisis_info_migration_sep_2016.pdf) 13. Publicatie dd maart 2015 « The Dublin System and Italy : a wavering Balance » (http://www.asgi.it/wp-content/uploads/2016/10/2015_LEO_English-report.pdf) 14. Internetartikel dd 10 maart 2016 “Belabberde praktijken bij opname van asielzoekers in Italië.” (<http://www.liberties.eu/nl/news/lasciatecientrare-belabberde-opvangst-van-vluchtelingenin-italie>) 15. Internetartikel dd 26 november 2015 “We were abandoned’: migrants tell of suffering in Italy's private shelters” (<https://www.theguardian.com/world/2015/nov/26/italy-migrant-shelters-refugees-napleslandlords>) 16. Internetartikel dd januari 2017 “Health care for asylum seekers in Italy in theory en in practice” (<http://legal-dialogue.org/health-care-asylum-seekers-italy-theory-practice>) 17. Rapport dd 15 juli 2016 “Italy: Mental health disorders in asylum seekers and migrants overlooked by inadequate reception (system) http://www.msf.org/sites/msf.org/files/neglected_trauma_report.pdf 18. Rapport dd februari 2017 “Is mutual trust enough? (<https://www.fluechtlingshilfe.ch/assets/news/2017/drc-osar-drmp-report-090217.pdf>) 19. Internetartikel dd 13 februari 2017 “Italy ends asylum appeals to speed up deportation” (<http://www.thetimes.co.uk/article/italy-ends-asylum-appeals-as-public-sympathy-waneshlfn8k3c9>) 20.

Internetartikel dd 11 februari 2017 “Italy sets up fast-track asylum courts for migrants” (<http://www.thelocal.it/20170211/italy-sets-up-fast-track-asylum-courts-for-migrants>)”

2.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
(...)”*

In de beslissing wordt tevens gewezen op artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

2.3.2.7. Blijkens het administratief dossier werd er door de gemachtigde van de staatssecretaris aanvankelijk een terugnameverzoek gericht aan Nederland, maar werd nadien een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten, die ingevolge een zogeheten ‘tacit agreement’ op grond van artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk werden voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag (zie punt 1.2-1.5.).

2.3.2.8. Nergens in zijn middel worden door verzoeker de concrete overwegingen van de bestreden beslissing betwist of weerlegd. Bovendien blijkt uit de beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn zogenaamde Dublin-interviews van 9 november 2016 en 13 januari 2017 aanhaalde. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van zijn

vaststellingen rechtsgeldig concluderen dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

2.3.2.9. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen

wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21

december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

2.3.2.10. In zijn middel houdt verzoeker een theoretisch betoog over de rechtspraak van het EHRM, die op zich uiteraard niet volstaat om de ernst van het middel te beoordelen. Daarnaast verwijst verzoeker naar een hele resem internetartikels, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, waaruit onder andere blijkt dat er in 2016 171.000 migranten zouden zijn toegekomen in Italië en dat er 123.000 asielaanvragen werden ingediend. De Raad merkt alvast op dat uit deze cijfergegevens op zich geen conclusies kunnen worden getrokken betreffende de kwaliteit van de opvang in Italië. Verzoeker verbindt deze informatie aan de rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel, maar hij geeft zelf te kennen dat de Italiaanse autoriteiten sedertdien de opvangcapaciteit hebben verhoogd waardoor het duidelijk is dat dit arrest van 2014 thans niet zomaar naar analogie kan worden toegepast. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overigens het volgende gesteld: *“Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”* Daarnaast wordt bij de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris ook de recente informatie van 19 oktober 2016 betrokken: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”* In zijn middel weerlegt verzoeker nergens deze concrete overwegingen.

2.3.2.11. Vervolgens stipt verzoeker op basis van andere internetartikels aan dat dakloosheid van asielzoekers een ernstig probleem zou zijn, maar hij toont niet aan dat ook Dublin-terugkeerders aan deze problemen onderhevig zouden zijn. Uit het geheel van de informatie meent verzoeker te kunnen besluiten dat de opvangcapaciteit volledig gesatureerd is en dat er sprake zou zijn van een systematische

overbevolking waardoor het zeer realistisch is dat verzoeker dakloos zal worden. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op de inhoud van het zogeheten AIDA-rapport waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Uit het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, dat overigens ook door verzoeker als bron wordt gehanteerd, blijkt dat dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opmerken dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

2.3.2.12. Specifiek met betrekking tot de situatie in Rome, waarnaar hij zou worden getransfereerd, maakt verzoeker gewag van systeemfouten in het opvangnetwerk, die hij meent te lezen in het reeds aangehaalde OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in datzelfde rapport leest dat *“Dublin-terugkeerders' meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien gaat het niet over een systemisch falen dat een afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.(...) We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.”* De Raad stelt vast dat de conclusie van verzoeker haaks staat op deze van de verwerende partij zonder dat verzoeker verheldert op welke gronden hij tot de conclusie komt dat er wel sprake zou zijn van systeemfouten.

2.3.2.13. Verzoeker maakt voorts gewag van wachttijden in het kader van de asielprocedure en van de leefomstandigheden in bepaalde opvangstructuren, maar hij maakt niet aannemelijk dat hij in één van de bedoelde problematische opvangvoorzieningen zal terechtkomen noch dat deze punctuele problemen in de opvangstructuren en de juridische bijstand voor asielzoekers in Italië zouden kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Met zijn algemene betoog bewijst verzoeker overigens evenmin dat hij in het kader van zijn asielaanvraag in Italië niet in aanmerking zou komen voor juridische bijstand. Verzoeker brengt de recente wijzigingen in de kosteloze rechtsbijstand in Italië, die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt, niet in verband met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waardoor op dit punt geen schending van deze verdragsartikelen kan worden aanvaard.

2.3.2.14. Tenslotte schetst verzoeker ook problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij als Dublin-terugkeerder, wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, zal worden blootgesteld aan dezelfde problemen dan andere asielzoekers voor wie de toegang afhankelijk is van de zogeheten *“verbalizzazione”* van hun asielaanvraag. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker documenten toe die betrekking hebben op de geestelijke gezondheidszorg. In zijn middel zet verzoeker uiteen dat hij traumatische ervaringen achter de rug heeft die maken dat hij in een slechte mentale gezondheid zou verkeren. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn beweringen over zijn slechte mentale gezondheid niet staft met medische stukken. Uit de neergelegde geneeskundige getuigschriften (Verzoekschrift, bijlage 3) kan immers op geen enkele manier worden opgemaakt dat hij geestelijke gezondheidszorg zou behoeven.

2.3.2.15. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling volgende rapporten hanteerde, waarvan een kopie in het administratief dossier is opgenomen: *“Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection*

beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Recente bronnen zijn het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier)." Op grond van het geheel van deze informatie concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat "bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen." In zijn middel poneert verzoeker dat de gegevens waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseert, niet langer actueel zouden zijn, maar hij baseert zich, op enkele internetartikels na die punctuele problemen in de verf zetten, niet op recentere rapporten van mensenrechtenorganisaties. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de actuele situatie in Italië, in haar geheel beschouwd, zou kunnen worden aangemerkt als een systemisch falen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM of het HvJ, waardoor de Dublin-overdracht van een asielzoeker naar Italië automatisch een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.16. Specifiek met betrekking tot zijn persoonlijke situatie blijkt in de eerste plaats uit de Eurodac-resultaten in het administratief dossier dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Turijn op 10 mei 2015, maar hieruit blijkt niet dat hij in Italië een asielaanvraag zou hebben ingediend. Dit wordt bevestigd door het schrijven van de Nederlandse IND van 7 december 2016 dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Bijgevolg kan de verklaring van verzoeker "Ik krijg er geen opvang" (bijkomende Dublin-interview, 13 januari 2017), die hij uitte tijdens zijn bijkomend Dublin-interview waarbij hem werd meegedeeld dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag en waarbij hem werd gevraagd of hij redenen had, "met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §14 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen" niet worden beschouwd als een bewijs van een tekortkoming van de Italiaanse autoriteiten wat de naleving betreft van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (Opvangrichtlijn).

2.3.2.17. Verzoeker maakt in zijn middel eveneens gewag van medische problemen en voegt aan zijn verzoekschrift een aantal medische attesten toe (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad stipt aan, samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat deze attesten ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat deze laatste niet kan worden verweten dat hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de kwetsbaarheid van verzoeker. De Raad wijst er trouwens op dat uit het Dublin-interview blijkt dat verzoeker op de vraag "Hoe is uw gezondheidstoestand?" uitdrukkelijk bevestigde: "Ik ben gezond" (Dublin-interview, 9 november 2016, vraag 32), hetgeen haaks staat op zijn thans aangevoerde medische kwetsbaarheid. Uit de neergelegde medische attesten blijkt enkel dat verzoeker gedurende de maand januari 2017 een aantal medische onderzoeken onderging, waarbij rugproblemen en littekens werden vastgesteld en waarbij uit bloedtesten bleek dat verzoeker een hepatitis-B-infectie heeft. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel blijkt niet dat deze attesten zouden bevestigen dat medische opvolging noodzakelijk zou zijn. Uit de attesten blijkt evenmin dat de medische problematiek een overdracht naar Italië in de weg zou staan omwille van strijdigheid met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De medische stukken tonen niet aan dat verzoeker zou lijden aan een aandoening die

levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.), noch dat er sprake zou zijn van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een overdracht (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom, §43). In de zaak Paposhvili werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, nr. 41738/10, *Paposhvili v. Belgium*, §183). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn voorgehouden medische kwetsbaarheid een overdracht naar Italië in de weg zou staan.

2.3.2.18. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad tenslotte op een aantal relatief recente beslissingen inzake ontvankelijkheid van het EHRM waarbij werd bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). Specifiek met betrekking tot de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, heeft het EHRM recent beslist dat dit geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). De Raad concludeert dat verzoeker er met zijn uittreksels uit internetartikels en rapporten niet in slaagt te overtuigen dat er zich thans een ander oordeel zou opdringen.

2.3.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen inbreuk aannemelijk werd gemaakt op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de overwegingen ervan staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende

partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Er dient te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) ;

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Uit de bovenvermelde uitgebreide motivering die verzoeker heeft ontwikkeld blijkt duidelijk dat verzoeker bij een overdracht naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke behandelingen wegens de onbeschikbaarheid van (adequate) opvang en tekortkomingen in de asielpprocedure, het ontbreken van toegang tot voor verzoeker noodzakelijke medische hulp

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg evident en dient te worden aangenomen ;

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. Verzoeker meent op basis van de bespreking van zijn middelen een evident nadeel te hebben aangetoond, zoals hierboven bedoeld, aangezien hij hierin de schending van artikel 3 van het EVRM en

artikel 4 van het Handvest had aangevoerd wegens de onbeschikbaarheid van (adequate) opvang en tekortkomingen in de asielprocedure en wegens het ontbreken van toegang tot de voor verzoeker noodzakelijke medische hulp. Aangezien uit de bespreking van het middel is gebleken dat dit niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker hieruit evenmin een evident moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN